

modtager, samt disse parters respektive (forskellige) udbydere. De to involverede udbydere samarbejder da under en fælles ordning med systemoperatøren. Firepartsarrangementer er således typisk baseret på et samarbejde mellem et betydeligt antal markedsdeltagere. Deltagelse i et firepartsarrangement kan være kritisk for forretningsmæssig succes. Et eksempel kan være et nationalt privatkundebetalingssystem til gennemførelse af kreditoverførsler og direkte debiteringer drevet af pengeinstitutter. Et andet eksempel kan være kortbetalinger, hvor kortholder betaler til kortudstedende institut, og hvor den forretningsdrivende modtager betalingen fra det kortindløsende institut.

Om baggrunden for undtagelsen af trepartsarrangementer fremgår det af direktivets præambel, betragtning nr. 17, at bestemmelserne om adgang til betalingssystemer ikke bør finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. De omfatter typisk ordninger med tre aftalepartnere, for eksempel kortordninger med tre aftalepartnere, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og pengeoverførselstjenester, hvor operatøren er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne betalingssystemer kan give etablerede og traditionelle betalingssystemer, vil det i princippet ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse betalingssystemer. Ikke desto mindre bør sådanne systemer altid være omfattet af Fællesskabets og de nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde en effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.

Til kapitel 5

Til § 41

Kapitel 5 fastlægger hvilke oplysningskrav, der skal opfyldes ved udførelsen af en betalingstjeneste. § 41, stk. 1, bestemmer, at §§ 43-46 kun finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, mens § 41, stk. 2, fastlægger, at §§ 47-54 kun finder anvendelse på rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet af en rammeaftale.

Ved en rammeaftale forstås, jf. lovforslagets § 6, nr. 15, en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive beta-

lingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Det bemærkes, at den samme betalingstransaktion kan være omfattet både af reglerne om enkeltstående betalinger og betalinger omfattet af en rammeaftale. For eksempel vil en kunde, der lejlighedsvist indbetaler et fælles indbetalingskort, som kan anvendes til indbetalinger på et posthus eller pengeinstitut, være en enkeltstående betaling for betaler, mens der kan være indgået aftale med betalingsmodtager for modtagelse af fælles indbetalingskort. I forhold til betalingsmodtager kan der derfor foreligge en betaling omfattet af en rammeaftale.

Tilsvarende kan en betaling, der er omfattet af en rammeaftale med betaleren, være en enkeltstående betaling set fra betalingsmodtagers side. Som eksempel kan nævnes, at en betaler i udlandet overfører et beløb fra sin betalingskonto til en privatpersons bankkonto, og denne beløbsmodtagers konto er ikke omfattet af en rammeaftale, der indeholder bestemmelser om modtagelse af udlandsbetalinger.

Som eksempel på betalinger, der er omfattet af reglerne om oplysninger for enkeltstående betalingstransaktioner, kan nævnes:

- 1) En kunde, der lejlighedsvist betaler et indbetalingskort i et pengeinstitut. Tilsvarende gælder en kunde, der i et pengeinstitut betaler et indbetalingskort ved at få debiteret en betalingskonto, hvor regler for betaling af indbetalingskort ikke fremgår af de forretningsbetingelser, der er knyttet til den anvendte konto.
- 2) Indsættelse af kontanter på 3. mands konto.
- 3) Afsendelse af en udlandsoverførsel, hvor en kunde i et pengeinstitut beder banken om at gennemføre en udlandsoverførsel ved at debitere en betalingskonto, hvor regler for udlandsoverførsler ikke fremgår af de forretningsbetingelser, der er knyttet til den anvendte konto.
- 4) Afgivelse af betalingsordrer samt modtagelse af betalingstransaktioner i forbindelse med pengeoverførselsvirksomhed.

Direktivet giver i art. 33 medlemsstaterne mulighed for at bestemme, at udbyderen har bevisbyrden for, at oplysningskravene i dette kapitel er opfyldt. Der fastsættes ikke specielle regler om bevisbyrde med lovforslaget.

Det fremgår af forslaget til § 41, stk. 3, at hvis en betalingsordre på en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er udbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådig-